

20 de Març de 1985

Tota la redacció, aquella nit de febrer, estavem intentant acabar de muntar la revista. De cop van començar a sonar tots els telèfons. Semblava que algú ens volgues tornar bojos. Primer no en volíem despenjar cap, creïem que era un atemptat psicològic contra el consell de redacció, però tots a una ho vam fer. Per l'aparell telefònic sonava la veu de la Pruden i de la les seves camarades (de professió secretaries del Cercle Cultural). Després de l'estrepitosa interrupció la sala semblava un tomba, hi havia un silenci sepulcral. Tots estavem penjats de l'auricular escoltant l'afaire que ens proposaven portar entre mans. Cada un d'altres estava escoltant les mateixes paraules, però em per diferents veus. El soroll impertinent (tut, tututut...) que emeten les línies telefòniques, quan el teu interlocutor talla la comunicació, ens va tornar a la realitat xxxxxxxxxx. L'endemà al matí teníem de donar una resposta, la nostra sorpresa es palpava dins la sala espesa de fum i merder, tant descontrolada com els nostres propis pensaments.

El missatge era concret, teníem en el poder tres noms i tres tlf., d'ells tan sols sabíem que dibuixaven, la nostra missió: aconseguir informació d'ells, Eren dos homes i una dona. Barcelona, Madrid, València, València, Barcelona.....

• Sento, el valencià, va ser fàcil. Ell va parlar amb una veu tranquil·la. Amb tot i això però, està envoltat d'un cert misteri. Segons seves declaracions 33///1, època d'estudiant de belles arts, no li havia servit de molt però ell mateix n'era professor (?????)

Ana Juan, era el segon nom de la llista. La truquem per tlf. No es troba en el seu domicili madrileny, una veu anònima ens comunica que la podem localitzar a València, Aconseguirem parlar amb ella?. Després d'un parell de trucades hi parlem, però ostras la conversa no s'enregistra, el segon intent l'èxit. Entre petards, crits.. respostes curtes i una veu dèbil aconseguim la informació que ens calia.

Per últim, el personatge més difícil de pescar, a hores d'ara encara no hem pogut parlar amb ell, després de marcar el seu nº insistentment sembla quasi impossible. Fins ara tot havia anat massa bé. Sabem que no ho